

Meniu periculos

Camelia Ardelean

La pensiunea vieții, ce uimire!
Primim meniul zilei amândoi:
Un sâmbure bolnav de amăgire,
Mustind a stropi de smoală și noroi.

Drept garnitură-i un pilaf din zloată,
Să-nghețe tot pustiul dintre noi,
Mormane de ciulini pentru salată,
Iar ca desert, un shake din aspre ploi.

Mă uit la alți meseni și mă cutremur,
Degustă fără teamă-orice primesc.
Famelică, presimt acut că tremur
La gândul că, mâncând, mă otrăvesc.

Mă biruie, parșivă, flămânzirea -
Pedeapsă aspră pentru doi hoinari.
Oricum nu am atinge nemurirea,
Gustând, în loc de ștevie, homari.

Așa că-ncep să iau lent din bucate,
Tu mă urmezi, sărman șablon fidel,
Și savurând arome-alambicate,
Ne-nchipuim un iz de ostropel.

Prea ghiftuiți de beznă și catranuri,
Ne ridicăm în grabă să plătim.
Pierzându-ne de tot pustii elanuri,
Putem, sătui de-acuma, să murim...